

The Holy See

DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II AI PELLEGRINI DELLA DIOCESI DI KALISZ (POLONIA)

Giovedì, 6 novembre 1997

Drodzy Bracia i Siostry,

1. Serdecznie Was witam, pielgrzymów z Diecezji Kaliskiej, którzy przybywacie do grobów apostoelskich, aby wraz z Papieżem dziękować Bogu za wszelkie dobro, jakiego doświadczaliśmy wszyscy w dniach mojej ostatniej pielgrzymki do Polski. Pozdrawiam w sposób szczególny Księdza Biskupa Ordynariusza. Dziękuję mu za słowo, jakie skierował do mnie. Wraz z nim pozdrawiam również Księdza Biskupa, który pomaga w Diecezji. Witam serdecznie obecnych tu Przedstawi cieli władz miasta Kalisza, Ostrowa i województwa. Pozdrowieniem. moim obejmuję całą wspólnotę Kościoła kaliskiego: kapłanów, osoby konsekrowane oraz wszystkich wiernych.

Wciąż żywe jest we mnie wspomnienie tamtego pogodnego dnia, w którym dane mi było nawiedzić waszą ziemię, a zwłaszcza miasto Kalisz, które jest - jak już nie raz mówiłem najstarszym miastem w Polsce. Raz jeszcze dziękuję Wam za zaproszenie, za serdeczne przyjęcie i za spotkanie z Ludem Bożym kaliskiej wspólnoty. To dzięki waszej wierze i waszej modlitwie mogliśmy przeżywać czas szczególnego zjednoczenia całego Kościoła powszechnego wokół Chrystusa w tajemnicy Eucharystii. Wielka *Statio Orbis* Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego, którą celebrowaliśmy we Wrocławiu, była bowiem kontynuowana w kolejnych stacjach pielgrzymki. Z pomocą łaski Bożej zgłębialiśmy różne wymiary codziennego życia, których religijny kształt właśnie w Eucharystii znajduje swoje źródło i swój szczyt (*Presbyterorum Ordinis*, 5). Eucharystia jest bowiem pulsującym sercem Kościoła, a także całego życia chrześcijańskiego, jako « sakrament miłosierdzia, znak jedności i węzeł miłości» wedle słów św. Augustyna.

Nie mogło na drodze moich odwiedzin w Polsce zabraknąć *stacji poświęconej rodzinie*. A jakież jest miejsce bardziej stosowne do zastanowienia się nad rzeczywistością rodziny niż Kalisz,

któremu w sposób szczególny patronuje św. Józef, obecny w laskami słynącym wizerunku jako ojciec Świętej Rodziny! Jego to właśnie opiece polecałimy rodzinę w Polsce, która - jak na całym świecie - staje wobec różnorodnych zagrożeń współczesnej cywilizacji. Wielką łaską dla całego Kościoła była ta nasza - rzecz można rodzinna - modlitwa do wiernego oblubieńca Maryi i troskliwego opiekuna Syna Bożego. Skoro bowiem rodzina jest istotnym elementem wspólnoty uczniów Chrystusa, to *modlitwa skupiona wokół rodziny równocześnie odnosi się do całego Kościoła*. Orędownictwo św. Józefa wciąż jest potrzebne Kościołowi. Jest ono skuteczną *obroną przeciw pojawiającym się zagrożeniom*, a także i przede wszystkim *wielkim wsparciem w podejmowaniu zadania nowej ewangelizacji*. Dziś, w okresie bezpośredniego przygotowania do Wielkiego jubileuszu Roku 2000, gdy zadanie ewangelizacji nabiera szczególnej aktualności, proszę was, byście wytrwale zawierali to dzieło orędownictwu św. Józefa.

2. Nieustanna modlitwa i zapatrzenie w niedościgniony przykład świętości ubogiego Cieśli z Nazaretu, którego Ewangelia nazywa mężem sprawiedliwym (*Matth. 1, 19*) może być dla nas *źródłem głębokiej duchowości*. « Całkowita [bowiem] ofiara, jaką Józef złożył ze swego istnienia, aby godnie przyjąć Mesjasza we własnym domu, znajduje wy tłumaczenie "w niezgłębionym życiu wewnętrznym, które kierowało jego postępowaniem i było dlań źródłem szczególnych pociech; to z niego czerpał Józef *rozwagę i siłę* - właściwą duszom prostym i jasnym - dla swych wielkich decyzji, jak *wówczas gdy bez wahania podporządkował Bożym zamysłom swoją wolność*, swoje prawo do ludzkiego powołania, swoje szczęście małżeńskie, godząc się przyjąć w rodzinie wyznaczone sobie miejsce i ciężar odpowiedzialności, ale rezygnując mocą nieporównanej dziewiczej miłości z naturalnej miłości małżeńskiej, która tworzy rodzinę i ją podtrzymuje". To poddanie się Bogu, będące gotowością woli do poświęcenia się jego służbie, nie jest niczym innym jak *praktyka pobożności*, która stanowi jeden z przejawów cnoty religijności» - o czym pisałem w dokumencie « *Redemptoris Custos* » (Ioannis Pauli PP. II, *Redemptoris Custos*, 26).

W dzisiejszym świecie, pełnym sprzeczności i napięć, człowiek wierzący codziennie staje wobec konieczności dokonywania wyborów. Pyta wtedy we własnym sumieniu o to, co jest słuszne, za czym powinien się opowiedzieć, a czemu przeciwstawić. Jest to pytanie o ów *Boży zamysł, rozeznacć jedynie ten, kto jest obdarzony głębokim życiem wewnętrznym*. A potem potrzeba niemałej rozwagi i siły, wielkiej miłości Boga i człowieka, aby podjąć odpowiedzialności, jaka wypływa z odpowiedzi na to pytanie. Potrzeba tej gotowości woli na poświęcenie się służbie Bogu. Tego wszystkiego uczy nas św. Józef. Człowiek, na jego wzór oddany Bogu, ty mocą Ducha Świętego, może przemieniać świat tak, aby stawał się coraz bardziej godnym mieszkaniem Chrystusa. *U progu trzeciego tysiąclecia potrzeba tego świadectwa oddania*. Potrzeba go człowiekowi, często zagubionemu pośród fałszywych obietnic łatwego szczęścia. Potrzeba go w życiu rodzinnym, społecznym, kulturalnym, politycznym, aby wszyscy ludzie mogli w Synu Bożym odnaleźć źródło prawdziwej nadziei.

3. Niech św. Józef, którego czcicie w kaliskim Sanktuarium, stanie się dla nas wszystkich nauczycielem i duchowym przewodnikiem. Niech wyprasza łaskę tej gotowości na pełnienie woli

Bożej, która stała się fundamentem jego szczególnego wybrania.

Raz jeszcze dziękuję Wam za odwiedziny. Proszę zanieście moje pozdrowienie Waszym bliskim w Kraju, tym, którzy nie mogli tu przyjechać, zwłaszcza ludziom chorym. Niech św. Józef towarzyszy wszystkim i niech oręduje za młodym Kościołem kaliskim u progu nowego tysiąclecia.

Z całego serca Wam błogosławię.

© Copyright 1997 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana